

Budapest, 1913. április 14.

Apja műszerész, majd vasutas, irodai segédtsz volt. A Tanácsköztársaság idején kifejtett tevékenysége miatt a kommün bukása után fegyelmi eljárással az üzletvezetőségtől elhelyezték, majd nyugdíjazták. Fia 1931-ben Bonyhádön érettségizett, majd 1936-ban a budapesti Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem bölcsészkarán szerzett magyar és német szakos tanári diplomát. Miután megszerezte a kereskedelmi középiskolai tanári oklevelet is, 1937-től 1940-ig Szolnokon a városi kereskedelmi középiskolában, 1940-től 1944-ig a fővárosban, a II. Rákóczi Ferenc Kereskedelmi Középiskolában tanított.

1931-ben kapcsolódott be az egyetemi baloldali ifjúsági mozgalomba. Kapcsolatteremtés céljából rendszeresen látogatta a baloldali fiatal értelmiség rendezvényeit. Amikor a kultuskormányzat 1934-ben tovább nehezítette a hallgatók nagy része számára az egyetemi tanulmányok folytatását, Donáth Ferencel megindították a tandíjreform-mozgalmat. Az 1934–1935-ös tanévben tagja lett az Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Tandíjreform-bizottságának, gyűjtötte a hallgatók aláírását, közreműködött a röpiratok és az Ifjúság című egyetemi lap szerkesztésében, előállításában, részt vett a Magyar Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Országos Szövetsége vezetőivel folytatott tárgyalásokon. 1934-től a KIMSZ, 1937-től a KMP tagja. Felvette a kapcsolatot a debreceni kommunista és baloldali fiatalokkal. Elment a Soli Deo Gloria ez idő tájt rendezett szárszói összejöveteleire. Szerepe volt abban, hogy a budapesti Egyetemi Kör a demokratikus ifjúsági mozgalom egyik bázisa lett. Sokat tett a Márciusi Front ifjúsági „vonalának” megszervezése érdekében is.

Szolnokra kerülése után meglazultak mozgalmi kapcsolatai. 1942-ben az újjáalakított illegális KMP munkájába vonták be. Azt kapta feladatul, hogy lépjen érintkezésbe a különböző, szerveződő értelmiségi ellenállási csoportokkal. Ily módon szoros kapcsolatot tartott fenn nemcsak a Györffy-kollégistákkal, hanem a Teleki Pál Munkaközösség tagjaival is. 1944-ben mint a főváros alkalmazásában álló tanárt – mivel szünetelt a tanítás – a Menekültügyi Hivatalba rendelték szolgálattételre, ahol alkalma adódott nagy mennyiségű igazolványt szerezni zsidó üldözöttek, bujdosni kényszerülő baloldali emberek, antifasiszták számára. Bevonták az illegális Szabad Nép terjesztésébe.

1945-től 1951-ig a pedagógus-szakszervezet főtitkára volt. 1945. április 2-án Budapesten választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Októberben, a fővárosi községi választásokkor bekerült a budapesti törvényhatósági bizottságba. Tagja volt a Szakszervezeti Tanácsnak, majd később a SZOT elnökségének. Helyet kapott a kormány tanácsadó testületében, a Köznevelési

Tanácsban s a Magyar Értelmiség Nemzeti Bizottságában. Titkára volt az MKP által indított „Dolgozók az iskoláért” mozgalomnak, és szerkesztette a Pedagógus Értesítő című lapot. 1948. november 16-tól 1953. március 18-ig az MKP országos listáján, majd a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján országgyűlési képviselő.

1948–1949-ben féléves pártiskolát végzett. 1951-ben a Lenin Intézet aspiránsa lett, amit félbeszakítottak vele. Középiskolába került tanítani, majd 1953-tól a Testnevelési Főiskola marxizmus–leninizmus tanszékének vezetője lett. 1958 őszén átvette a keszthelyi Mezőgazdasági Akadémia marxizmus tanszékének az irányítását. Tagja lett az MSZMP egyetemi pártbizottságának. 1965-ben az MSZMP KB Párttörténeti Intézetébe került. Kutatási területe a II. Internacionálé története. 1980-ban védte meg kandidátusi disszertációját. 1983-tól nyugdíjas.